

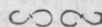
Μὴ νομίση τις ὅμως ὅτι ὑπὸ τὴν αὐτὴν κατηγορίαν τάσσω ὅλους τοὺς ἄνδρας, μᾶλλον δὲ πάσης ἄλλης διαμαρτύρομαι ἐντόνως κατὰ τοιαύτης ἰδέας καθὼς εὐτυχήσακα θείᾳ χάριτι ἐν τῷ συζυγικῷ βίῳ. Ἀλλ' ἴσα ἴσα διὰ τοῦτο, ὁφείλομεν ἡμεῖς αἱ εὐτυχοῦσαι νὰ συνηγορῶμεν ὑπὲρ τῶν ἀδικουμένων, ἐν αἷς ἡ ἀποθάρρυνσις καὶ ἡ ἀθυμία ἀπέσβεσαν καὶ αὐτὴν τὴν δύναμιν τοῦ παρπόνου. Ἄς σκεφθῇ λοιπὸν ὁ ἀνὴρ ὅτι ἐν ἐλλείψει μεγάλης σωματικῆς καὶ ἰσως νοητικῆς ἀναπτύξεως, ἡ γυνὴ πάσχει, οὕτως εἰπεῖν, ἀπὸ πληθώραν ἠθικοῦ βίου. Ἡ μόνωσις, ἐν ᾗ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον αὕτη διέρχεται τὸν καιρὸν τῆς, ἡ ἀνάγκη φιλοστόργου ὑποστηρίξεως ἐκ μέρους ἰσχυροτέρου καὶ ἀνωτέρου ὄντος γεννῶσιν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν τῆς πλείστας ὅσας ἰδέας καὶ αἰσθήματα πολλάκις ἀντιμαχόμενα πρὸς ἄλληλα, πλὴν ὅλα ἀπολήγοντα εἰς τὸ αὐτὸ σημῆον — τὸν ἔρωτα. Εἰς τὸν ἄνδρα ἀπόκειται ν' ἀναλύσῃ καλῶς τὸ πολυσύνθετον τοῦτο κρᾶμα, νὰ διευθύνῃ τὰ διάφορα ταῦτα αἰσθήματα εἰς τὸν ἴδιον αὐτῶν ὀχετὸν, νὰ ἐκμεταλλευσθῇ καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, καὶ τέλος νὰ μὴ ἀφίσῃ τὴν γυναῖκα νὰ αἰσθανθῇ τὴν φοβερὰν ἐκείνην χρεῖαν τῆς καρδίας, ἥτις ὀνομάζεται — τὸ κενόν.

Ἄς βεβαιωθῇ ἕκαστος ὅτι ἡ γυνή, εἰλικρινῶς ἀγαπωμένη καὶ κοινωνῶς γενομένη τοῦ ἠθικοῦ καὶ νοητικοῦ βίου τοῦ συζύγου τῆς, θέλει καταβάλλει πᾶσαν φροντίδα περὶ τὴν οἰκογένειαν, οὐχὶ μόνον ὡς καθήκον, ἀλλ' ὡς ἡδονὴν, διότι τότε ὁ οἶκος μακρὰν τοῦ νὰ ᾔνκι ἡ ἀρεγγὴς εἰρκὴ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ψυχῆς τῆς, θ' ἀποβῇ ὁ ναὸς, ὅπου ὁ ἀνὴρ ἐν τῇ ἀνταλλαγῇ τῶν αἰσθημάτων θ' ἀναπνέῃ ἀτμοσφαῖραν μᾶλλον καθαρὰν καὶ ζωογόνον, καὶ ὅπου ἡ γυνὴ διὰ τῆς περιπαθοῦς φροντίδος τῆς θὰ τῷ ὑπενθυμίσῃ ὅτι αἱ ἡλικίαι μεταβάλλονται, αἱ τύχαι ἀλλοιοῦνται, ἀλλ' ὅτι ἡ ἀκτίς τοῦ πρώτου ἔρωτος φωτίζει ἔτι ἀνέσπερος τὸν ἱερὸν ἐκεῖνον περιβόλον!

Ἐν Χανιώθῳ τῇ 28 Δεκεμβρίου 1871.

ΤΙΣ Ἡ ΦΙΛΙΑ.

Ἀφιεροῦται τῷ φιλτάτῳ μοι ***

Colui che mai provato non ha il soave diletto di uua ingenua e disinteressata emicizia, ignora tutta la felicità che un uomo può ricevere da un altr' uomo.

***

Ὁ ἐνάρτεος καὶ γλυκὺς Σιλβίος Πέλικος χάριν μαθητοῦ αὐτοῦ τινος, ὃν πολὺ ἠγάπα, ἔγραψε τὸ «Περὶ καθηκόντων τῶν ἀνθρώπων» ἄξιον μελέτης πόνημά του. Ἐπεθύμουν ἵνα τὴν ἱκανότητα κεκτημένος τοῦ σεβαστοῦ ἐκείνου ἀνδρὸς γράψω περὶ ἐνὸς τῶν ἱερωτέρων καὶ ὑψηλοτέρων αἰσθημάτων τοῦ ἀνθρώπου, τῆς φιλίας, τὴν δὲ διατριβὴν ταύτην, ἐκχειρίσμαι καρδίας εἰλικρινοῦς ἀφιερῶσω Σοι! Πλὴν παρασάγκας ὅλους ἀπέχω ἱκανότητος τοιαύτης, καὶ ἀσθενῶς, λίαν ἀσθενῶς καὶ ἀτέχνως θὰ ἐκφράσω ἰδέας τινὰς, μόνον προτέρημα ἐχούσας, τὴν ἀπόδειξιν τῆς πρὸς Σὲ θερμῆς καὶ εἰλικρινοῦς φιλίας μου.

Ὁ ἄνθρωπος, φιλιτάτῳ μοι, ἐν τῷ κόσμῳ τοῦτῳ εἰσερχόμενος προδιατίθεται ὅπως ἔρη φορτίον ὅλον δυστυχίων. Κλαυθμηρισμὸς εἶνε ἡ πρώτη φωνὴ του καὶ δάκρυ παρακολουθεῖ αὐτήν. Εὐτυχὴς ἐὰν κατὰ τὴν τελευταίαν ὥραν του δυνήθῃ διὰ μειδιάματος ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν κόσμον, τὸ φύραμα τοῦ το μειδιάματων καὶ δακρύων. Τὸ μειδίωμα τῆς τελευταίας ὥρας ἐξαιλεῖ τὸν στόνον καὶ τὸ δάκρυ τῆς πρώτης, καὶ οὕτως συνδέονται τὰ δύο ἄκρα. Ἀλλ' ἐξετάσωμεν τὰ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ βίου συμβαίνοντα. Οἱ πρῶτοι οὗς γνωρίζομεν μόλις ἀνοίξαντες τοὺς τε φυσικοὺς καὶ ἠθικοὺς ἡμῶν ὀφθαλμοὺς εἰσὶν οἱ ἡμέτεροι γονεῖς· οὗτοι ὀδηγοῦσι τὰ πρῶτα βήματα ἡμῶν, οὗτοι μᾶς χειραγωγοῦσιν ἐν τῷ κόσμῳ. Προχωροῦμεν ἀναπτυσσόμενοι, καὶ τότε αἰσθανόμεθα ὅτι εἰνέ τι τὸ ἐλλεῖπον ἐξ ἡμῶν, ἔχομεν ἀνάγκην καρδίας ἐννοούσης τὴν ἰδικήν μας, πρὸς ἣν νὰ ἐκφράζωμεν ἀπάσας τὰς ἐντυπώσεις ἡμῶν,

πάσαν χαρὰν, πᾶσαν λύπην μας. Κοί ἰδοὺ γεννᾶται τὸ αἶσθημα τῆς φιλίας. Ὡς δ' Διογένης τότε πρέπει νὰ ἀνάψῃ τις λύχον μετ' ἡμέραν καὶ νὰ περιφέρῃται ἀναζητῶν τὸν φίλον τῆς ἐλποῦς του. Ὅποια εὐτυχία ἔαν τότε τὸν συναντήσῃ! Ὡ! πῶς τότε πρέπει νὰ κλίνη γόνου καρδίας καὶ νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Ὑψίστον ὅτι εὗρε πράγματι ἡθικὸν θησαυρόν! Ὡ! ἱερὸν καὶ μέγα τῆς φιλίας αἶσθημα! Σὲ θεωρῶ ὑπέρτερον καὶ ὑψηλότερον τοῦ ἔρωτος. Πολλοὶ τῶν ποιητῶν ἐξύμνησαν αὐτόν, ἀλλ' ἔχει τι τὸ καταδιδασκτικόν. Τὸ συμπέρασμα καρδίας ἐρώτης δὲν εἶνε πάντῃ ἀμιγῆς κτηνώδους πάθους· τὸ συμπέρασμα ὁμῶς καρδίας ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ τῆς φιλίας, τῆς ἀληθοῦς καὶ ἀθάλτου φιλίας, αἰσθηματος ἐμπορουμένης εἶνε ὅ,τι ἔξοχον. Τότε μόνον ὁ ἔρως ἐξυγενίζει τὸν ἄνθρωπον, ὅτε τὴν κλίσιν ταύτην προστατεύει διὰ τῆς εὐλογίας αὐτῆς ἡ ἐκκλησία, καὶ αἱ δύο ἐρωτευμένοι καρδιαί μετὰ τὴν κατάπαυσιν τῶν ἐρωτικῶν παλμῶν σταματήσασαι βλέπουσι τὸν γάμον, οὐχὶ ὡς τάφον τοῦ ἔρωτος αὐτῶν, ὡς ἔγραψάν τινες καὶ ἄλλοι ἐπανελάβον, ἀλλ' ὡς ἀπαρχὴν νέας ζωῆς, ἡρέμου, εὐδαιμονος, ζωῆς ἣν θὰ διανύσωσιν ὡς δύο καλοὶ φίλοι. Οὐδαὶς δύναται τοῦτο νὰ διαμυριεθῇ τῇ.

Ὁπόσῃν δὲ ἰσχυρὸν, ὁπόσῃν ἔχει ἐπιρροὴν ἡ φιλία εἰς τὰς εὐγενεῖς ψυχὰς μᾶς τὸ διδάσκει ὁ Θεοπέσιος Ὀμηρος, ὁ πατὴρ τῆς ποιήσεως, διὰ τοῦ παραδείγματος τοῦ Ἀχιλλεῦς καὶ Πατρόκλου. Ὁ Ἀχιλλεὺς χολωθείς κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος μένει ἐν τῇ σκηνῇ του μὴ θέλων νὰ λάβῃ τὰ ὅπλα κατὰ τῶν Τρῶων, καὶ οὐδ' ὁ λιμὸς ὁ καταμαστιζὼν τοὺς Ἕλληνας τὸν συγκινεῖ, οὐδ' αἱ καθημεριναὶ ἡτταὶ αὐτῶν πειθαναγκάζουσι τὸν ἥρωα ὅπως δράμῃ πρὸς ὑπεράσπισιν τῶν νικημένων ἀδελφῶν του. Προερέχεται ὁ Πάτροκλος· τοῦτον ἐκλέγουσιν ὅπως τὸν μεταπέσῃ· ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐμμένει ὁ ἀήττητος Ἀχιλλεὺς. Ὁ Πάτροκλος παρακαλεῖ, ὁ Ἀχιλλεὺς ἀρχίζεται ἐνδίδων, καὶ ἤδη παρχωρεῖ αὐτῷ τὰ ὅπλα καὶ τὸ ἄρμα του, ὅπως οἱ Τρῶες ἐκλάβωσιν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ Ἀχιλλεῦς καὶ τραπῶσιν εἰς φυγὴν. Καὶ τοῦτο κατ' ἀρχὰς συμβαίνει. Φεγγουσὶν οἱ Τρῶες νομίζοντες ὅτι διώκονται ὑπὸ τοῦ ἀτρομήτου ἥρωος Ἀχιλλεῦς, ἀλλὰ δυστυχῶς ἐνοήσαντες ὅτι ὁ Πάτροκλος εἶνε ὁ διώκων αὐτοὺς, ἐπιστρέφουσι, νικῶσι τοὺς Ἕλληνας καὶ φο-

νεύουσι τὸν Πάτροκλον. Ὁ Ἀχιλλεὺς μαθὼν τὸν θάνατον τοῦ φίλου του λησμονεῖ καὶ τὴν κατὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὀργὴν του, λησμονεῖ καὶ τὴν Βρισιίδα, μόνον ἔχει ἐνώπιόν του τὸ πτώμα τοῦ προσελοῦς Πατρόκλου, ὅπερ ραίνει διὰ τῶν δακρύων του καὶ ἀπαρηγόρητος θλίβει εἰς τὰς ἡρώϊκας ἀγκάλας του. Ἀλλ' αἶφνης καὶ δάκρυα παύουσι καὶ λυγμοὶ σθένωνται, ὀργὴ δὲ κατασπρεπτικὴ βρυχᾶται ἐν τοῖς ἀραιμανίσις στήθεσι τοῦ Ἀχιλλεῦς, ὅστις αἰθουρεὶ δρᾶμα κατὰ τῶν Τρῶων, τοὺς νικᾷ, φονεύει τὸν ἀρχηγὸν αὐτῶν Ἑκτορα, ὅστις ἐφόνευσεν τὸν Πάτροκλον, τρυπᾷ τὰ σφυρά του καὶ τρεῖς σῦρει τὸ πτώμα του ὀπισθεν τοῦ ἄρματος του πέραξ τῶν τειχῶν τῆς Τροίας.

Ἐτερον παράδειγμα ἀνευρίσκωμεν ἐν τῇ ἀρχαϊότητι, παράδειγμα φιλίας ἑλικρινεῦς, ἥτις οὐδ' αὐτὸν τὸν ἀπηνῆ τύραννον τῶν Συρακουσῶν Διονύσιον εὗρεν ἀπαθῆ, ἀλλ' ἀπ' ἐναντίας ἀπαλύσας τὴν σκληρὰν καρδίαν του ἠνάγκασεν τὸν ὦμον καὶ ὑπὸ ἀγρύων ἐμπορουμένον παθῶν βασιλεῖα νὰ κλίνη γόνου πρὸ τῶν ἀειμνήστων φίλων Δάμονος καὶ Φινιτίου, ὡς χάριν ἐπικαλούμενος τὸ νὰ συμπαραλάβωσι καὶ τοῦτον ἐν τῇ ἀξιομιμῇ αὐτῶν δυάδι. Ὅποῖαν ἐνδοξὸν νικὴν κατήγαγε, ὧ ἱερὰ φιλία, κατακτήσασα καὶ μεταβολοῦσα καρδίαν τόσο σκληρὰν!

Ἀλλὰ δὲν ἀρκοῦσι ταῦτα μόνα! Σὺ, ὦ ὑψηλὸν καὶ θεῖον τῆς φιλίας αἶσθημα, ὡς κλίμαξ ἐχρησίμευσας ἵνα μέχρσι ἡμῶν καταβῇ ὁ Θεός. Καὶ τῷόντι, εἰς τί ἄλλο δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὴν ὑπερφυσικὴν ταύτην συγκατάβασιν; Τί τὸν Θεὸν ἠνάγκασεν ἵνα σάρκα λαβὼν καταβῇ εἰς τὸν κόσμον, πᾶσας τὰς βιωτικὰς πικρίας δοκιμάσῃ, καὶ μαρτυρικὸν τέλος λάβῃ θανάτου; Ἡ δόξα; Ὁχι. Ὁ ἔρως; Ἐὰν τοῦτο ἔγραφον ἤθελεν εἶσθαι αὐτόχρημα βλασφημία. Φιλία, ἀγνὴ πρὸς ἅπαντας τὴν ἀνθρωπότητα φιλία, ἐξέτελεσε τὴν σωτήριον ἐνανθρωπήτην τοῦ Ὑψίστου. Ὡ! πῶς καὶ ἔλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ διαμονῆς αὐτοῦ καὶ διὰ τοῦ παραδείγματος καὶ διὰ τῆς διδαχῆς του ἐρύσθη τὴν φιλίαν, τὸ αἶσθημα τοῦτο τῆς ἀγάπης, ὅπερ οὐδ' ἀπέθανε θοσιῶν ἐξασθενεῖ, οὐτε σθένυνται καὶ μετὰ θανάτου. Κατὰ πόσον δὲ παρηγορίας πάροχος εἶνε ἡ φιλία μᾶς τὸ διδάσκει αὐτὸς εὖτος ὁ ἐνανθρωπήσας Θεός. Ἐπαύχεν, ἐλυπεῖτο ἐκ καρδίας ἐφ' ὅσῳ προσήγγιζεν ἡ ἐπίσημος ὥρα τῆς μεγάλῃς

ἐκείνης θυσίας. Ἀδμημονῶν ἀνῆλθε τὸ ὄρος· ἵνα δεηθῇ τοῦ ἐπουρανίου πατρὸς· τοῦ ν' ἀποτρέψῃ ἀπ' αὐτοῦ τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ποτήριον, ὥστε θρόμβοι αἵματος κατῆρχετο ὁ ἰδρώς ἀπὸ τοῦ μετώπου του. Ὅτε δὲ κατέβη ἐκείθεν καὶ μεταξὺ τῶν μαθητῶν του ἦλθε, ἰσχυρὸν ἐξήχησεν ἀνακούφισιν· Ὅποιον αἶσθημα ἔλγας ὥρας πρὸ τῆς εἰς θάνατον ἀπαγωγῆς του ἡδύνατο νὰ τῷ παράσχῃ παραμυθίας; Σὺ, ὦ φίλῃ, Σὺ μὲν ἦτο ἀξία ὡς μήτηρ φιλόστοργος, ν' ἀνοίξης θερμὰς ἀγκάλας, εἰς τὰς ὁποίας ὡς εἰς ἀπαλὴν κοιτίδα νὰ νουνοῦρσις τὸ λυπημένον τοῦτο τέκνον Σου. Καὶ πράγματι πρὸς Σὲ, ὦ φίλῃ, κατέφυγε. Τὴν ἀγίαν αὐτοῦ κεφαλὴν μετὰ τὸν μυτικὸν δειπνον ἔκλινεν ἐπὶ ταῦ στήθους τοῦ μαθητοῦ, ὃν ἠγάπα. Ὅποια ἄραγε σκέψεις κατέϊχον τὴν θείαν ἐκείνην διάνοιαν! Ὅποια ἱερὰ αἰσθήματα, ἐπόσην ἐνίσχυσιν θὰ ἔδωσαν εἰς πάλμοι τοῦ φίλου στήθους πρὸς τὸν ἀνθρώπινως πάσχοντα Θεόν! Καὶ ἰδοὺ ἡ θυσία ἐτελέσθη, ἡ δὲ ἀνθρωπότης διὰ παντὸς ἐσώθη τῇ ἐκλάμψει τῶν θείων ἀρχῶν τοῦ Χριστιανισμοῦ.

Ἀπέναντι λοιπὸν τοσούτων εὐγενῶν διδαγμάτων ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ τῆς φιλίας αἰσθήματος ποριζομένων πῶς νὰ μὴ λατρεύσῃ τις αὐτήν; Εἶθε, ὦ φίλῃ, ἡ παυσώδυνος γλῶσς τοῦ ἀειποτε νὰ θεωμαίνῃ τὸ στήθος μου καὶ ὅτε ἐπέβη ἡ ὥρα καθ' ἣν ὁ χωρισμὸς τοῦ ὑλικοῦ ἀπὸ τοῦ αἰθέρος θὰ τελεσθῇ, εἶθε δάκρυα ἰδικά σου νὰ βάνωσι τὸ ἄψυχον σῶμά μου εἰς τὸν τάφον καταβιβαζόμενον.

Σὺ δὲ, προσφιλὴς μοι, ἐάν ποτε μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου λάθῃς ἀνὰ χεῖρας τὴν παροῦσαν ἀφιέρωσιν, ἀναμνήθητι τῆς ἀδύλου καὶ ἀνεφέλου φιλίας ἡμῶν. Καὶ ἐάν μὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ ὑπάρχω, ἔρχου ἐνίοτε ἵνα μοὶ ἀναπολῇς τὸ ἱερὸν αἶσθημα τῆς φιλίας, τὸ ὁποῖον ἐδέσποζεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν. ἐάν δὲ ἡ ψυχὴ μου ἀπελθοῦσα ἐγκαταλείψῃ τὸ σῶμά μου, τοῦτο δὲ ἡσύχως ἀναπαύεται ἐν τινὶ γωνίᾳ τοῦ κοιμητηρίου καὶ κληρόν ὑπὸ τῇ ἐτιᾷ μετὴν ὁρόσον τῆς πρώτης φαίνεται τὸ χῶμα τοῦ τάφου μου, τοῦτο ἀς ραίνωσιν ἐνίοτε καὶ τὰ θαλερὰ τῆς φιλίας Σου δάκρυα, τὰ ὁποῖα περυστέραν θὰ μοὶ παρέχωσιν ἀνακούφισιν.

(Κατὰ Μάιν 1872)

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.

ΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ

ΠΗΓΑΖΟΥΣΑΙ ΕΚ ΤΟΥ Α'. ΠΡΟΣΩΠΟΥ

ΤΟΥ ΡΗΜΑΤΟΣ

ΕΧΕΙΝ

ΚΑΤΑ ΜΑΝΤΕΓΑΖΑΝ.

(Συνέχεια καὶ τέλος, ὅρα φυλ. α.)

Ὁ ἀχθοφόρος, ὁ τυχὼν ἀσυνήθους πληρωμῆς, εὐθύμως τρέχει εἰς τὰς ἀγυῖας, ἐνῶ ἡ ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ χεῖρ σείει ἡ θωπεύει τὸ ἀργυροῦν νόμισμα, ὅπερ ζωηρότερον καὶ φριδρότερον ἢ καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν εὐτελῶν διωθόμενον. Οὗτος ἀκροᾶται εὐφροσύνῳ τοῦ ἀργυροῦ καὶ κροτάλισμῳ, ὃν κάλλιστα κατὰ τὴν στιγμήν ἐκείνην διακρίνει ἐκ τοῦ χαλκίνου, καὶ αἰσθάνεται ἐν ταῖς θυλακίαις τοῦ τῷ προσφιλὲς θάρος τῆς αἰσθήσεως τῆς ἀφῆς, ὅπερ ὁμοῦ δὲν τὸν κουράζει, ἐνῶ ἐν τῇ φαντασίᾳ αὐτοῦ ἐπιθεωρεῖ τὴν ἀπειράριθμον πληθὺν τῶν ἐπιθυμιῶν τοῦ αἰνίτινος πρὸ πολλοῦ μὴ ἐκπληρούμεναι δυσανασχέτων. Προσμετιδῶν εἰς ὅλους μετὰ θριαμβευτικοῦ ὄψους φιλικῶς κολαφίζει τὸν μὲν, ἀστέλλεται πρὸς τὸν δὲ, εἰς ἅπαντας ἀπευθύνει εὐχὰς εὐέλπιδος μέλλοντος. Ἀς ἐνδιατρίψῃ ὅσον περισσότερο δύναται ἐπὶ τῆς ἐλθούσης ἐκείνης στιγμῆς, διότι ὅταν κοπάσῃ ἡ ἀφηνιάσασα ὀρδὴ τῶν πόθων τοῦ, καὶ οὗτος δείξῃ αὐτοῖς τὸ πτωχὸν νόμισμα ὅπερ ἐμελλε τὴν ἀπληστον αὐτῶν πείναν νὰ κορέσῃ, ὁρᾷ ἐαυτὸν ἐγκαταλειπόμενον καὶ χλευαζόμενον, καὶ ἐπανερχόμενος εἰς τὴν πικρὰν τῆς ἀθλιότητος τοῦ συναίσθησιν, πληρώνει ἐν ποτήριον οἴνου πνεύματος εἰς τὸν τελευταῖον τῆς ὀρδῆς ἐκείνης στρατιώτην.

Ὁ τραπεζίτης ὅστις κατὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ βίου κύπτων ἐπὶ τῶν ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἰδρώτος βεβερεγμένων σελίδων τοῦ καθολικοῦ του, σταθμίζει ἐπὶ